

A Fővárosi Ítéltábla a Danubia Szabadalmi és Védjegy Iroda Kft (...., ügyintéző: Sikos Róbert szabadalmi ügyvivő) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű kérelmezőnek, valamint a dr. Cserichné dr. Gyovai Judit ügyvéd (....) és a Danubia Szabadalmi és Védjegy Iroda Kft (...., ügyintéző: dr. Török Ferenc szabadalmi ügyvivő) által képviselt II.rendű felperes neve (....) II. rendű kérelmezőnek, az S.B.G.&K. Ügyvédi és Szabadalmi Iroda (...., ügyintéző: dr. Bajkai István ügyvéd és Derzsi Katalin szabadalmi ügyvivő) által képviselt ...Zrt. (.....) ellenérdekű fél ellen, a Magyar Szabadalmi Hivatal szabadalom megsemmisítési kérelmet elutasító határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Bíróság 2006. november 29-én kelt, 3.Pk.29.059/2005/17. számú végzése ellen az ellenérdekű fél által 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

végzést:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi az ellenérdekű felt, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. és II. r. kérelmezőknek külön-külön 10.000-10.000 (Tízezer-tízezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság végzésével megváltoztatta a Magyar Szabadalmi Hivatal szabadalom megsemmisítési kérelmet elutasító határozatát és elrendelte a .... lajstromszámú szabadalom megsemmisítését.

Kötelezte az ellenérdekű felet, hogy a kézbesítéstől számított 15 nap alatt fizessen meg az I. r. kérelmezőnek 1.629.688 Ft, a II. r. kérelmezőnek 637.260 Ft eljárási költséget.

A végzésben ismertetett tényállás szerint az ellenérdekű fél a jogosultja a ... lajstromszámú „Tároló- és szállítóegység, főként élelmiszeripari célokra” című, ....-i elsőbbségű szabadalomnak, amelynek főigénypontja a következő:

Tároló- és szállítóegység, főként élelmiszer-ipari célokra, amely visszahajló, körbefutó, az oldalfalakba bordákkal bekötött peremmel van ellátva, falmerevítéssel rendelkezik, az üres állapotban való egymásba csúszthatóságot, és terhelt állapotban való egymásra rakhatóságot szolgáló támasztóbak-ülék kapcsolathoz

alkalmas elemekkel van ellátva, osztatlan belső terű elem, melynek körbefutó vízszintes peremében (3) a lábaknak megfelelő méretű, a felületből kiemelkedő bütyköket (5) is tartalmazó ülékek (6) vannak kialakítva, a rövid oldalfalakon (1) legalább két-két, a rövid oldali középtengelyhez képest szimmetrikusan elhelyezett kiemelkedő profilos szegmens (7) van, melyek a rövid oldalfal (1) és az alaplap (2) találkozási élét is meghatározzák, oly módon, hogy az alaplapból hosszabb és rövidebb, váltakozva elhelyezkedő szelvényeket képeznek, és az alaplap (2) rövid élei mentén keresztirányú szegmensek (11) vannak elhelyezve, azzal jellemezve, hogy alaplapjának (2) külső felülete mindkét hosszanti oldala mentén a szélektől a hosszanti középtengely felé egyforma távolságra elhelyezett hosszanti bordákkal (10) van ellátva, melyek a sarkokat körülvevő, a hosszanti él mentén visszahajló, támasztóbakként szolgáló lábakban (4) végződnek.

A kérelmezők a szabadalom megsemmisítése iránt indítottak eljárást. A Hivatal a szabadalom megsemmisítése iránti kérelmet határozatával elutasította. Megállapította, hogy a találmány új, és feltalálói tevékenységen alapul. A kérelmezők a Hivatal határozatának megváltoztatása és a szabadalom megsemmisítése érdekében terjesztettek elő megváltoztatási kérelmet. Érvelésük szerint a megsemmisíteni kért szabadalom tárgya az ismert megoldásokból közvetlenül következik.

Az elsőfokú bíróság végzésben megállapította, hogy a támadott szabadalom szerinti találmány nem alapul feltalálói tevékenységen, ezért a találmányok szabadalmi oltalmáról szóló 1995. évi XXXIII. törvény (Szt.) 42. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján - figyelemmel az Szt. 6. § (1) bekezdésének a) pontján keresztül alkalmazandó Szt. 4. §-a (1) bekezdésére - a szabadalom megsemmisítésének van helye.

A leírás és a rajzok alapján értelmezve az igénypontot megállapította, hogy a szabadalom tárgyának összes jellemzője a termék térbeli kialakítását írja le. A találmány és a ... lajstromszámú ipari minta lajstromkivonatában (K/8) ábrázolt termék összevetéséből pedig azt látta megállapíthatónak, hogy a minta szerinti termék megvalósítja a találmány szerinti termék összes igényponti jellemzőjét, ennél fogva a szabadalom tárgya megfelel a K/8 minta szerinti terméknek.

Utalt a ... lajstromszámú ipari minta megsemmisítése tárgyában hozott jogerős végzésben kifejtettekre, amelyben megállapítást nyert, hogy a K/8 minta szerinti termék az ismert 40 literes ládával, annak kialakításával, geometriai méreteivel, azok egymáshoz viszonyított arányával, a függőleges bordák formájával, a peremmel teljes mértékben megegyezik. Csak az a különbség észlelhető, hogy a minta szerinti láda fenekén az ismert ládákon is meglévő sarokbordákat egy-egy vékony, egyenes vonallal (bordával) kötötték össze. Emellett a megsemmisíteni kért minta két hosszirányú bordájának mindegyik jellemzője megismerhető volt a svájci szabadalmi leírásból (8.Pkf.21.285/2003/2.).

A mintaoltalomnak a tárgyi szabadalomnál korábbi elsőbbségére tekintettel mindazt, ami ismert előzménynek bizonyult a K/8 minta szerinti termék esetében, ismert előzménynek tekintette a későbbi elsőbbségű szabadalom tárgya esetében is. Ezért a találmány tekintetében a technika állásához tartozónak fogadta el az említett 40 literes ládát (K3/1, K3/2, K3/3) és a svájci szabadalmi leírást (.....A5).

Megállapította, hogy a szabadalom tárgya az ismert 40 literes láda és a svájci szabadalmi leírásból megismerhető láda megoldási elemeiből tevődik össze, azaz a találmány önmagukban ismert elemek felhasználásával jött létre. A találmány szerinti megoldás az ismert 40 literes láda összes elemének, valamint e láda fenéklapjának hosszanti pereme mentén szimmetrikusan kialakított két hosszanti egyenes bordát alkalmaz, melyek az ismert láda ismert sarokbordáinak végpontjaihoz csatlakoznak.

Ezt követően vizsgálta, hogy az önmagukban ismert elemek sajátos alkalmazási módja vagy területe, a műveleti sorrend, illetőleg az együttalkalmazás eredményezett-e olyan műszaki többlethatást, amelynek felismeréséhez és megvalósításához a szakembertől elvárható tevékenységet meghaladó alkotó jellegű működésre volt szükség.

A Legfelsőbb Bíróság közzétett eseti döntésére hivatkozva rámutatott arra, hogy a szabadalmi oltalmat igénylő felet terheli annak bizonyítása, hogy az ismert elemek kombinációja műszaki többlethatást eredményezett, illetőleg, hogy ennek felismeréséhez és megvalósításához milyen alkotó jellegű feltalálói tevékenységre volt szükség.

Kifejtette, hogy az újdonság és a feltalálói lépés feltétele együttes feltételek, ezért a feltalálói lépés megítélésénél nincs jelentősége annak, hogy a találmány szerinti együttalkalmazás nem ismert. Nem fogadta el az ellenérdekű félnek a műszaki többlethatásra vonatkozó érvelését, mely szerint érvényes szabadalom a találmány kidolgozásakor nem védett olyan megoldást, amelynél a láda fenéklapjának külső oldalán a hosszanti éllel párhuzamosan végigfutó két borda a rajzon szemléltetett módon a sarkokat körülfogva olyan bordákban végződik, amelyek a láda rakatolásánál a peremben levő ülékekhez támasztóbakokat képeznek. A végzés indokolása szerint az ismert 40 literes láda sarokbordái a K3/1 jelű fénykép szerint pontosan olyan módon veszik körül a láda sarkait, mint a találmány kiviteli alakjának rajzán látható sarokbordák, és az ismert láda e sarokbordái a K3/3 jelű fénykép szerint ugyancsak támasztóbakokat képeznek a peremben levő ülékekhez a láda rakatolásánál.

Ismertette, hogy a támadott szabadalom leírása szerint a találmány célkitűzése, hogy rendelkezzen gépi, illetőleg automatizált továbbítás megkönnyítését célzó kialakítással. Megállapította, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a technika állása a találmány célkitűzésének megvalósítására - a sarokbordákkal kialakított láda gépi, illetőleg automatizált továbbításának megkönnyítésére - csupán egyetlen megoldást tartalmazott: a svájci leírásban feltárt hosszanti összekötést. Így a

technika állása szakember számára egyértelmű útmutatást adott a sarokbordák hosszirányú egyenes bordával való összekötésére.

Nem tulajdonított jelentőséget a feltalálói tevékenység megítélésénél az un. Werit-féle ládánál alkalmazott megoldás ellenérdekű fél által hivatkozott ismérveinek. Rámutatott arra, hogy miután az Szt. 24. §-ának (1) bekezdése alapján a szabadalmi oltalom terjedelmét az igénypontok határozzák meg, és az Szt. 24. §-ának (2) bekezdése szerint a szabadalmi oltalom az olyan termékre vagy eljárásra terjed ki, amelyben az igénypont összes jellemzője megvalósul, a szabadalmazhatóság feltételeit az igényponttal jellemzett termék vagy eljárás tekintetében kell vizsgálni. Ezért nincs jelentősége az olyan megoldási elemeknek, amelyek a szabadalom szerinti megoldáshoz nem elengedhetetlenül szükségesek, ideértve a védeni kért megoldás utólag lehetségesnek tekintett kiegészítéseit is. Az adott esetben a találmány szerinti termék fenéklapján további hosszirányú bordák kialakítása, vagy - a sarokbordák járulékos keresztirányú bordákkal való összekötése révén - körbefutó borda alkalmazása a találmány szerinti megoldás kiegészítését jelenti olyan elemekkel, amelyek a szabadalmi igénypont szerint nem elengedhetetlenül szükségesek.

Nem találta bizonyítottnak a feltalálói tevékenység igazolására az ellenérdekű félnek azt az állítását, hogy a találmány kiviteli alakja olyan - egyszerűbb, gazdaságosabb, és egyéb gyártási, kezelhetőségi, valamint felhasználási - előnyökkel rendelkezik, amelyek a találmány szerinti együttalkalmazás olyan eredményei, hogy a technika állásához képest szakember számára nem nyilvánvalók, illetve az ismert ládák hosszbordái csúszásgátlásra, vagy gépi továbbításra alkalmatlanok, és e funkciók ellátása a találmány szerinti együttalkalmazás nem nyilvánvaló eredménye. Ezért önmagában annak, hogy a találmány kiviteli alakja valamely ismert megoldáshoz képest előnyös, nem tulajdonított jelentőséget. Rámutatott arra, hogy a svájci szabadalmi leírás (FIG. 6. és 7. ábra) önmagában elegendő annak igazolására, hogy a hosszanti fenékbordák az ismert megoldás esetében is szükségképpen alkalmasak csúszásgátlásra és a láda gépi továbbítására.

Az ellenérdekű fél érvelésével szemben nem értékelte alkotói felismerésként azt sem, hogy a találmány szerinti ládát annak elemei több funkció ellátására, a rakatolhatósághoz szükséges támasztásra és a gépi továbbításra is alkalmassá teszik. Kifejtette, hogy miután az önmagukban ismert elemek együttalkalmazása a szakember feladata, az együttalkalmazást a szakember számára meglepő többlethatást eredményező találmány fogalma alá vonni nem lehet pusztán azon az alapon, hogy elemei egységet alkotnak. Rámutatott arra, hogy a svájci szabadalmi leírás szerinti megoldás hosszbordái és sarokbordái ugyancsak egységet alkotnak, és ez az egység ugyancsak alkalmas mind a támasztó, mind a láda gépi továbbításához szükséges funkció ellátására, továbbá az ismert 40 literes láda sarokbordáit is a rakatolhatósághoz szükséges ülék-támaszték rendszer részét képező támasztó elemek alkotják. Ezért szakember számára nem meglepő, hogy e sarokbordák ugyanezt a feladatot a találmány szerinti együttalkalmazás esetében is ellátják. Külön értékelte azt a körülményt, hogy a ládák rakatolása és gépi

továbbítása nem egyidejűleg ellátandó funkció, ezért a szakember számára nyilvánvaló, hogy a találmány szerinti együttalkalmazás a két funkció együttes ellátása révén nem eredményezhet olyan műszaki hatást, amely nem észlelhető az egyes funkciók külön-külön való ellátása során.

Az elsőfokú bíróság az ellenérdekű félnek a mintaoltalmi eljárás iratainak mellőzésére irányuló indítványát nem fogadta el. Kifejtette, hogy a jelen eljárásban vizsgált találmánynak minden jellemzője a termék térbeli formáját, vagy annak feladatát, funkcióját írja le, a találmány nem különböztethető meg a mintaoltalmi eljárás tárgyát képező terméktől. Mivel a mintaoltalmi eljárásban hozott másodfokú végzésben megállapítást nyert, hogy a termék formája két korábbi ismert termék formai elemeinek együttalkalmazása, a jelen eljárásban pedig a találmány megoldási elemeinek újdonsága kérdésében olyan tényállást kellett elbírálni, amelyet a másodfokú végzés már jogerősen elbírált, erre tekintettel a jelen eljárásban a mintaoltalmi eljárásban hozott jogerős végzést irányadónak tekintette.

Mivel a mintaoltalmi eljárás nem terjedt ki az ismert elemek együttalkalmazása által eredményezett műszaki többlethatás vizsgálatára, az ellenérdekű fél terhére értékelte, hogy felhívás ellenére nem bizonyította a találmánynál a műszaki többlethatás meglétét.

Mindezek alapján a találmány szabadalmazhatóságához szükséges feltalálói tevékenység hiánya miatt az elsőfokú bíróság az egyéb érvek és megsemmisítési feltételek vizsgálatát mellőzte.

Az ellenérdekű fél fellebbezésében az elsőfokú végzés megváltoztatását és tartalmilag a megváltoztatási kérelem elutasítását kérte.

Változatlanul állította, hogy találmánya megfelel a szabadalmazhatóság valamennyi feltételének.

Az elsőfokú végzésben tett megállapításra, mely szerint a megsemmisíteni kért szabadalom tárgya nem különbözik a ... lajstromszámú ipari minta szerinti terméktől, azt hangsúlyozta, hogy ez nem jelenti a két oltalom tartalmi azonosságát.

Állította, hogy a találmánya esetében olyan felismerésről van szó, amely ugyan egyszerűen nyilvánul meg a termék kialakításában, mégis az összes célkitűzés (egymásba rakhatóság, stabilitás, megfelelő szilárdság, gépi továbbításra való alkalmasság, tisztíthatóság, töredező részek minimálisra csökkentése) elérését lehetővé teszi, ami jelentős műszaki haladást biztosít. Az ismert megoldásokból nyerhető kitanítás alapján ilyen terméket pedig nem gyártott és hozott forgalomba senki. Véleménye szerint ez már önmagában bizonyítja, hogy a szakembernek a megoldás nem volt kézenfekvő, megvalósításához feltalálói tevékenységre volt szükség.

Álláspontja szerint a szakember az általa ismertetett megoldásokból arra kapott kitanítást, hogy az egymásba rakhatóságához az ülékbe külön elemként kialakított támaszték kell; a gépi továbbításhoz körborda szükséges, ami a felületből körben egyenletesen kiemelkedik; a csúszásgátláshoz a körborda mellett további fenékbordákra van szükség (svájci szabadalmi leírás és a Werit-féle láda).

Ezzel szemben a tárgyi találmány esetében a hosszanti él felé visszahajló, lábként szolgáló visszahajtott részekben végződő bordák eleve kizárják, hogy körbordában lehetne gondolkodni. Az olyan megoldás, amelynek lényege a fenéklapján alkalmazott körborda, eleve nem adhat kitanítást a találmány szerinti megoldásra, amelyben a hosszanti bordák és visszahajló, lábként használható bordavégződés az egymásba rakhatóság kelléke.

Érvelése szerint a technika állásához tartozó egyik megoldásból bizonyos jellemzők elhagyása, és a másiktól való kiemelése kombinációnak minősül. A már ismert megoldások nem adtak olyan kitanítást a szakembernek, amelyből a találmány szerinti megoldáshoz jutott volna, hiszen a tároló-szállító ládák területén ismert számos, részleteiben különféle kialakítású megoldásokból a találmány szerinti új megoldás létrehozása nem volt kézenfekvő. A technika állásához tartozó megoldások ismeretében ezen az alapon sok egyéb verzióra lehetne konkrét megoldást kidolgozni.

Hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság egyik döntésére, amelyben az önmagában ismert elemek együttalkalmazása újdonságként nyert értékelést.

Az I.r. kérelmező fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú végzés helybenhagyását kérte.

Érvelése szerint a szabadalom szerinti megoldás csupán abban különbözik az ismert ládától, hogy a sarokbordákat egy-egy hosszanti bordával kötötték össze. A feltalálói tevékenységet nem támasztja alá a rakatolással kapcsolatban a sarokbordák szerepének ismertetése, mivel ez a megoldás az ismert láda részét képezi. Az az érvelés, miszerint a svájci szabadalomból megismerhető láda, amely - a fellebbezésben „körbordáknak” nevezett - hosszanti és azokhoz csatlakozó keresztirányú bordákkal rendelkezik, nem rakatolható, nem támasztja alá a feltalálói tevékenységet, mert a feltalálói tevékenység vizsgálatánál nem feltétel, hogy az ellentartás szerinti megoldás minden olyan jellemzővel rendelkezzen, amellyel az oltalmazni kívánt megoldás rendelkezik. Megjegyezte, hogy a támadott megoldás esetében nem a sarokbordák teszik lehetővé a rakatolást, hanem a láda geometria kialakítása.

Álláspontja szerint az támadott szabadalom szerinti megoldás esetében - a sarokbordáknak a hosszanti bordákkal való összekötésével - csupán az ismert elemek összesítéséről van szó, ahol az elemek eredeti funkciójukat végzik. Ezek a funkciók egymásra kölcsönhatással nincsenek, egymástól függetlenül, nem egyidejűleg fejtik ki funkciójukat, éppen ezért a két elemnek a ládán való

elhelyezésével műszaki többlethatás nem mutatható ki, ezért nem szabadalomképes.

Irrelevánsnak tartotta azt a fellebbezési érvelést, mely szerint a szabadalom szerinti megoldás a létező megoldások sokasága miatt nem volt kézenfekvő. Rámutatott arra, hogy a „kiválasztás” nem tekinthető feltalálói tevékenységnek.

Az I.r. kérelmező újabb beadványában részletesen kifejtette arra vonatkozó érveit, hogy a fellebbezésben hivatkozott jogeset nem analóg a jelen ügyben felmerült jogvitával, mert ott a megvalósított kombinációs megoldás előre nem várt többlethatást eredményezett.

A II.r. kérelmező az elsőfokú végzés helybenhagyását kérte.

Vitatta az ellenérdekű félnek azt az állítását, hogy a tárgyi szabadalom elsőbbségét megelőzően nem volt ismert olyan megoldás, amelyben megvalósult a támadott megoldásban megtestesülő összes célkitűzés. Kiemelte, hogy a támadott szabadalom szerinti találmányhoz legközelebb álló megoldás, az ún. Werit-féle láda szintén rakatható, megfelelő szilárdságú, stabil és hosszanti, a görgősoron való továbbíthatóságot biztosító fenékbordákat is tartalmaz. Véleménye szerint ennek ismeretében a szakember számára nyilvánvaló a támadott megoldás, így annak kialakítása nem alapult feltalálói tevékenységen, mivel a hosszanti bordák számának kiválasztása az esztétikai szempontok figyelembevétele mellett legfeljebb optimalizálási feladatnak tekinthető.

A szabadalmi leírásban nem szereplő, csupán az ellenérdekű fél által utólag állított előnyökkel kapcsolatban megjegyezte, hogy azok nem nyertek bizonyítást, de bizonyítottságuk esetén is nyilvánvalóak a szakember számára; a találmány szabadalmazhatóságához szükséges műszaki többlethatás azonban nem került bizonyításra.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság érdemben megalapozott döntést hozott, amellyel a másodfokú bíróság egyetért.

A fellebbezésben kifejtettek kapcsán a másodfokú bíróság a következőket emeli ki.

Helytállóan érvelt azzal az ellenérdekű fél, hogy amennyiben a támadott szabadalom szerinti termék formatervezői jegyeket is hordoz, mintaoaltalom tárgya is lehet, de a két oltalom tartalma nem azonos. Az eltérő oltalmi formák sajátosságaira tekintettel az oltalomképeség vizsgálata során az ipari mintánál az alkotó jellegű tevékenység, illetőleg a szabadalomnál a feltalálói tevékenység meglétét eltérő szempontok szerint kell megítélni. Ez azonban nem zárja ki azt, hogy az elsőbbség napján a technika állásához tartozó ismert megoldások egyaránt igényrontók

legyenek nemcsak az ipari minta, hanem a szabadalom tárgyát képező találmány esetében is.

Az Szt. 4. §-ának (1) bekezdése értelmében feltalálói tevékenységen alapul a találmány, ha a technika állásához képest szakember számára nem nyilvánvaló.

Az Szt. 2. §-ának (2) bekezdése szerint a technika álláshoz tartozik mindaz, ami az elsőbbség időpontja előtt írásbeli közlés, szóbeli ismertetés, gyakorlatba vétel útján vagy bármilyen más módon bárki számára hozzáférhetővé vált.

Az elsőfokú bíróság helytállóan vette alapul a tárgyi szabadalom szerinti termékkel külső formai kialakításában megegyező 87.511 lajstromszámú ipari mintára vonatkozó megsemmisítési eljárásban hozott jogerős végzésnek az elsőbbség időpontjában ismert megoldások tekintetében tett megállapításait. Az eltérő oltalmi formák sajátosságaira figyelemmel azonban helyesen, csupán az Szt. 4. §-ának (1) bekezdése értelmében a feltalálói tevékenység megítéléséhez releváns körben vette figyelembe a jogerős végzésben elbírált tényállást, és értékelte azt, hogy a tárgyi találmánynál alkalmazott formai elemek a technika állásához tartoznak, ennél fogva a szabadalom szerinti termék formája a két korábbi ismert termék formai elemeinek együttalkalmazása.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság a fellebbezésnek azzal az érvelésével hogy a technika állásához tartozó megoldások - különösen a „körborda” alkalmazása - nem adhattak kitanítást a találmány szerinti megoldásra.

Az ismert 40 literes láda (K3/1-3. irat) geometriai kialakítása és támasztólábai (sarokbordái) az üres állapotban való egymásba csúszthatóság, valamint telt állapotban az egymásba rakhatóság biztosítására alkalmasak. Az ugyancsak a technika állásához tartozó svájci szabadalmi leírásból (... számú szabadalmi irat) megismerhető megoldásban a láda alaplajján hossz- és keresztirányú merevítőbordák helyezkednek el, melyek közül a láda alaplajjának körvonalát követően kiemelkedő két párhuzamos körbefutó borda a csúszásgátlásra és a gépi továbbításra teszi alkalmassá a terméket.

Miután a szabadalmi leírás célkitűzése a gépi továbbítást lehetővé tevő kialakítás, helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a svájci szabadalmi leírás kellő útmutatást adhat a szakember számára ahhoz, hogy az ismert, sarokbordákkal kialakított 40 literes láda gépi továbbításának megkönnyítésére alkalmas egyetlen megoldás a sarokbordák hosszanti összekötése. Ennek egyik lehetséges megvalósítása a találmány szerinti megoldás, amelynek lényege az ismert 40 literes láda meglévő sarokbordáinak hosszirányú, egyenes vonalú összekötése. Emellett helytállóan hivatkozott arra a II.r. kérelmező, hogy a két funkció, az egymásba helyezhetőség és a gépi továbbításra való alkalmasság egyidejű - bár a támadott szabadalom szerinti találmányétól eltérő - megoldása ugyancsak ismert volt az elsőbbség időpontjában az un. Werit-féle láda szerinti megoldásnál. Ennélfogva nem értékelhető alkotói felismerésként, hogy a találmány szerinti ládát annak



elemei több funkció - a rakatolás és a gépi továbbítás - ellátására is alkalmassá teszik.

Mivel a szabadalom szerinti terméket annak elemeivel, azok kialakításával, illetőleg az elemek kapcsolatával lehet jellemezni, helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a feltalálói tevékenység meglétének feltétele az ismert elemek együttalkalmazásából származó nem várt műszaki többlethatás, amely a szakember számára nem nyilvánvaló. Az ellenérdekű fél érveire válaszolva pedig helyesen fejtette ki, hogy a találmány szerinti, ismert elemek együttalkalmazása nem eredményez műszaki többlethatást.

A másodfokú bíróság csupán kiemeli, hogy a támadott találmány szerinti megoldásban az ismert részmegoldások együttes alkalmazásának eredményeként mutatkozó hatás az egyes részmegoldások hatásainak elméleti összegét adja, illetőleg azt nem haladja meg, vagyis az együttalkalmazás eredményeként jelentkező hatás nem más, mint az ismert részmegoldások ismert hatásainak egyszerű összegzése (addíció), amely a szakember számára nyilvánvaló.

Helytállóan utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy mivel az egyes részelemek - a rakatolást lehetővé tevő sarokbordák és a hengersoron való továbbítást biztosító hosszanti fenékbordák - egymástól függetlenül, nem egyidejűleg fejtik ki funkciójukat, a szakember által előre fel nem ismerhető, nem várt többlethatás nem keletkezik.

A fent kifejtettek alapján ezért tévesen hivatkozott az ellenérdekű fél arra is, hogy a technika állásához tartozó megoldásokból egy-egy jellemző kiemelése kombinációnak minősül. Kombinációs találmányról ugyanis akkor van szó, ha az egyes önmagukban ismert elemek alkalmazásából új műszaki többlethatás származik. Az adott esetben az egyes elemek kölcsönhatása folytán keletkező nem várt műszaki többlethatás nélkül a kiválasztás nem tekinthető feltalálói tevékenységnek.

A fellebbezésben hivatkozott műszaki haladást jelentő egyéb előnyök tekintetében helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy a feltalálói tevékenység megítélésénél nincs önmagában jelentősége a találmány ismert megoldásokhoz képest előnyösebb kiviteli alakjának.

A másodfokú bíróság csupán kiemeli, az a körülmény, hogy valamely szükséglet az eddiginél előnyösebben elégíthető ki (pl. stabilitás, megfelelő szilárdság, tisztíthatóság, töredező részek minimálisra csökkentése), a hatályos Szt. alapján nem képezi a szabadalmi oltalom vizsgálható feltételét.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság az Szt. 88. §-a folytán alkalmazandó Pp. 164. §-a (1) bekezdésének a bizonyítási teher szabálya helytelen alkalmazásával kötelezte a szabadalmas ellenérdekű felet a bizonyításra. Amint azt a másodfokú bíróság már több határozatában is kifejtette, a bizonyítékok

rendelkezésre bocsátása a Hivatal előtt és a bírósági eljárásban is a kérelmet előterjesztő felet terheli. Ennél fogva a szabadalom megsemmisítése tárgyában folyamatban lévő - kontradiktórius - eljárásban is a bizonyítás a megsemmisítést kérő felet terheli. Az elsőfokú bíróság által álláspontjának alátámasztására hivatkozott eseti döntés szabadalmi bejelentési eljárásban született, ahol értelemszerűen a szabadalmi oltalmat kérő szabadalmas, mint az eljárásban szereplő egyetlen fél köteles annak bizonyítására, hogy a találmány megfelel az oltalom törvényi feltételeinek. (8.Pkf.25.143/2004/9., 8.Pkf.25.563/2006/5.)

Mivel azonban megállapítható, hogy a kérelmezők kellőképpen bizonyították, hogy a támadott szabadalom szerinti találmány nem alapul feltalálói tevékenységen és ezért nem oltalomképes, az elsőfokú bíróság pedig érdemben helytálló döntést hozott és azt kellőképpen megindokolta, a bizonyítás főszabályának helytelen alkalmazását a másodfokú bíróság nem tekintette a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése alkalmazását igénylő hatályon kívül helyezésre okot adó lényeges eljárási szabálysértésnek.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését a Pp. 259. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező ellenérdekű fél a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles a kérelmezők másodfokú eljárási költségét megfizetni. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíjat a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. §-ának (3), (4) és (5) bekezdése szerint állapította meg.

Budapest, 2007. június 26.

Tóth Lászlóné dr. s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Kovács Zsuzsanna s.k.. Lesenyei Terézia s.k.  
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:  
bírósági ügyintéző